

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

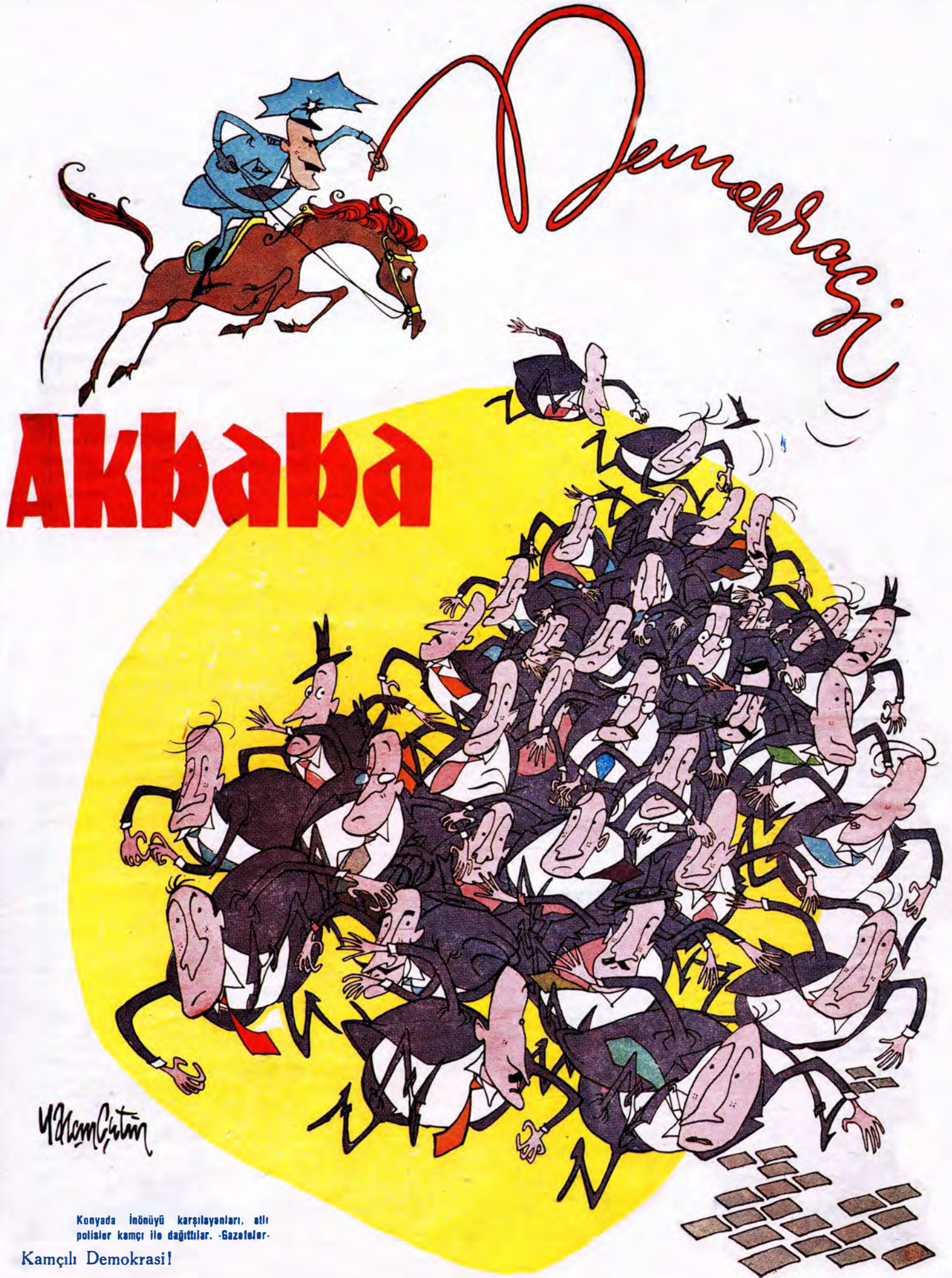
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Konyada inönüyü karşılayanları, atlı
polisler kamçı ile dağıttılar. -Gazeteler-

Kamçılı Demokrasi!

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ : ANKARA

Telgraf adresi : TAB

Genel Müdürlük

Sayın Tasarruf Sahibi

Başlıca hedefi tasarruf sahiplerinin menfaatlerini korumak olan Bankamız, bu konuda 35 seneyi aşan tecrübelerine dayanarak, bu yıl için de çok zengin bir ikramiye plânı tertip etmiştir.

21500 talihlinin ikramiye kazanacağı 8 milyon lira tutarındaki 1960 plânımızda 70 apartman dairesi, 10 adet 100.000 lira, 10 adet 50.000 lira, 50 adet 5.000 lira, 250 adet 1.000 lira ve 21110 adet çeşitli, zengin para ikramiyeleri bulunmaktadır.

Sizin de bu cazip ikramiyelerin talihlilerinden biri olmanızı temenni ederiz.

Keşidelerimizde, tasarruf hesaplarının her 200 lirası için ayrı bir kur'a numarası verilmektedir. Bu itibarla, asgari 200 liralık bir hesap açtırarak keşidelerimize katılmanızı, hesabınız mevcutsa bakiyesini 200 liraya çıkarmanızı ve kazanma şansınızı artırmak için bütün tasarruflarınızı Bankamızda toplamanızı tavsiye ve rica ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.

İSTANBUL'un MADALYASI

Biliyorsunuz, Avrupa Konseyi Mahalli İdareler Komisyonu, 1959 yılı mükâfatını İstanbul şehrine verdi. Görülmemiş kalkınmamızın kazandığı bu zafer karşısında, yalnız Vatan Cephesi değil, C. H. P. cephesi dışında bütün vatandaş cephesi de sevinmiştir. Bu münasebetle, Fatih'teki «İstanbul Yükseltme ve bütün dünyanın Ziyneti haline getirme derneği» nin genel merkezinde hararetle bir toplantı tertiplenmişti. Dernek başkanı coşkun bir konuşma yapacak, sonra da İstanbul'a hediye edilen Madalyanın önden, arkadan ve yandan çekilmiş resimleri projeksiyonla davetlilere gösterilecekti.

Törene «Dağ başını duman almış» marşı ile başlandı. Sonra Dernek Başkanı, delegelerin ve davetlilerin alkışları arasında kürsüye gelerek şu tarihi konuşmasını yaptı:

— Derneğimizin bu kutsal toplantısına şeref veren sayın misafirlerimiz ve değerli delegeler arkadaşlarım!

İstanbul şehri adına hepinizi saygı ve sevgi ile selamladıktan sonra, hepiniz adına da İstanbul şehrinin saygı ve sevgi ile selamlarım efendim.

Milletlerarası Avrupa kalkınma müsabakasından birinci çık-

tığımız için ne kadar sevinsek azdır. Dünyada şimdiye kadar bir kaz şehre nasib olan bu mükâfat sevgili iktidar partimizin sayesinde bize de çarpmış ve hepimizin yüzünü güldürmüştür. Sayın Belediye Başkanımız Kemal Aygün beyefendinin, Avrupanın İstraburg şehrinde bir nutuk söyleyerek bu mükâfatın önemini belirttiğini gazetelerde okumuşsunuzdur. Kemal Aygün beyefendinin de çok iyi işaret ettikleri gibi, İstanbul'un üç senedenberi yıkılması Avrupa memleketlerinde büyük heyecan uyandırmıştır. Bu heyecan o dereceye varmıştır ki, yalnız Paris'te 167 kişi heyecandan bayılmış, 117 kişinin dili tutulmuş, 109 kişinin çarpıntısı kabarmış ve fransız eczanelerindeki bütün heyecan ilaçları iki gün içinde satılıp bitmiştir. Bu hâdise sırf Fransadaki neticedir. Bir de öteki şehirlerde uyanan heyecanı bilerseniz, siz de burada heyecandan baygınlık geçirebilirsiniz arkadaşlarım...

Bu heyecana karşılık olarak size şehir işleri hakkında biraz Malûmat vermek de isterim.

Şehir işlerimiz, her şehirden fazla olarak bizim derneğimizi ilgilendirmektedir. Biz şehir işleri üstünde son derece hassas davranıyoruz ve sayın belediye-

mizle devamlı temaslar halindeyiz. Belediyenin ışıklandırma meselesi son derece iyi gitmektedir. İstanbulumuzun en önemli meselelerinden biri olan ışıklandırma işi artık ciddi bir şekilde ele alınmıştır. Siz bu ışıkların asıl değerini anlamak için mutlaka uçağa binip havalanmalısınız arkadaşlar. Havadan görülen ışık, yerdeki işi hiç benzemez. Bu cıva buharlı ampuller İstanbul'u yeniden yarattı diyebiliriz. Ampul deyip de geçmeyiniz. İki heceden ibaret olan bu sevimli kelime, bir şehrin karanlık hayatına aydınlık katan en sihirli vasıttır. Biz sihirli vasıtalarla iş görmeye alışmış bir neslin evlâtları olmakla iftihar ederiz. Sihirli vasıtalar daima iyidir. Mucizeler de ancak böyle yaratılabilir.

Bu şehrin önemli meselelerinden biri de istimlak borçları meselesidir. İstimlak borçları ödenmeye başlanmıştır. Ve taksit taksit de ödenecektir. Borçlarımızı kısa zamanda ödiyeceğiz. Evvelâ elli bin liraya kadar alacaklı olanların istimlak borçları ödenecek, onlar da bakkal borçlarını, kasap borçlarını, ekmekçi ve sucu borçlarını ödeyecek-

lerdir. Bu sayede, istimlak borçlarını değil, çeşitli esnaf borçlarını da ödemiş ve piyasayı ferahlatmış olacağız!

Bu şehrin ana meselelerinden bir tanesi de opera ve kültürpark meselesidir. Opera işini sayın iktidarımız artık iyice ele almış bulunmaktadır. Opera çok önemli bir meseledir. Bir sanatın sahneye çıkıp da, sevmediği halde sever görünmesi, inanmadığı halde inanır gibi yapması, kralın ayaklarına kapanması, yahut da uşaklığı son derece iyi başarması, riyakârlık etmesi, dal kavukluk etmesi, ağlayıp sızlaması, devrimizdeki sanatın ne kadar yüksek bir pâyeye ulaştığını gösteren şahâne delillerdir. Hiç bir devirde artistlik bu günkü kadar ileri bir dereceye varmamıştır. Bu da partimizin ve iktidarımızın sayesinde gerçekleşmiştir. Bununla ne kadar iftihar etmek azdır. İktidarımız, bu işin önemini kökünden kavradığı için operaya çok önem vererek daha nice artistler yetiştirecek ve hepsini birer birer sahneye çıkaracaktır!

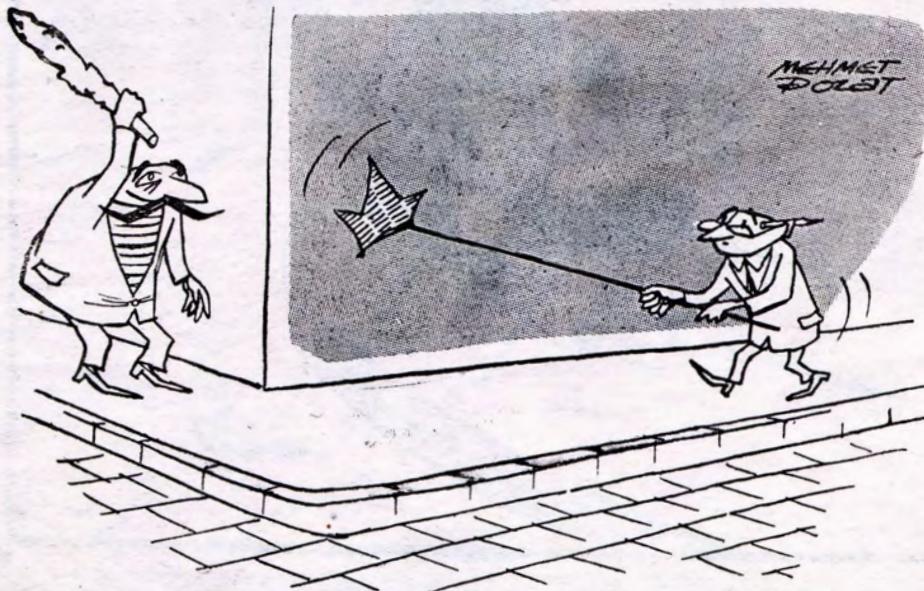
Kültürpark meselesine gelince:

Biliyorsunuz ki kültürparkın iki cephesi vardır: Biri kültür cephesi, biri de park cephesidir. Siz, her köşe başında belki tesadüf ediyorsunuz. Birçok yerlerdeki levhalarda «Park yapılmaz» diye yazılıdır. Onu yazanlar halt etmiş. İstanbul'un her tarafında park yapılabilir ve yapılacaktır.

Kültürpark'ın park meselesini bu şekilde hallettikten sonra sıra kültür cephesine gelecektir. Kültürpark'ın kültür cephesini de imam hatip okulları kısa zamanda halledeceklerine huzurunuzda dört kitaba el basarak yemin edebilirim.

Kültürparkın hem park, hem de kültür meselesi halledilince artık İstanbullu için eğlence derdi diye bir mesele kalmıyacaktır. Bütün hemşerilerimiz bu parkta bol bol eğlenebileceklerdir. Kültürparkta gayet geniş çelik çomak bahçeleri, kaydırak, birdirbir ve uzun eşek sahaları, kafakarı bahçesi, ceviz oynamak için özel çukurlar, ve şehirlinin diğer ihtiyaçlarını karşılayacak eğlence sahaları, akvaryumlar, kayık salıncakları, atlı karıncalar, hâsılı şehrin ve şehirlinin bütün istekleri burada yer alacaktır. Bu memlekette hürriyet yok diyenler, iktidarın halka sağladığı şu eğlence hürriyetine bakarak acaba utanmıyacaktırlar mıdır?... Biz tarafsız ve âdil idareyi memlekete yerleştirmek için çırpınıp duruyoruz. Kültürparkta muhafızlarımız için de kum havuzları yapılacak ve onların kumda oynamaları sağlanacaktır. Böylelikle artık iktidar yalnız kendisini tutanları tutuyor iddiası da bir masal oluyor.

Bir gazeteci daha başından sopa ile yaralandı... (Gazeteler)

YAZISIZ

Abbas yolcu!

Sayın misafirlerimiz ve değerli üyeler!...

Bizim şehrimize bu büyük armağanı kazandıran ve İstanbulu ziynet haline getiren Başmimara candan bağlılık telgrafı çekmemizi teklif ederken, artık mimar ve mühendis mekteplerine de şimdilik ihtiyaç kalmadığı anlaşıldığından o mekteplerin de kapatılması hususunda ilgililere keyfiyeti bildirmeye bütün üyelerimizi davet ediyorum...

Başkanın konuşması alkışlarla karşılandı. Sonra da misafirler hazırlanan büfede ağırlanmak üzere bitişik salona davet edildiler.

Böyle nutuklar kolay yutulmadığı için, arkasından bir şey içmek gerekiyordu.

Adnan VELİ

✱

Vampir

Kaç gündür gazetelerde yeni bir kelime dolaşıyor: Vampir?.. Neymiş bu Vampir?.. Radyo mu, buzdolabı mı?.. Gazocağı mı?..

Hayır, hayır, hiç biri değil, henüz ilkokul çağına girmemiş üç çocuğun omuzbaşlarını iğneleyip kanlarını emen bir adam!..

Herifin resmine baktım: Avurdu avurduna çökmüş, sarkık derili, sıska boyunlu bir şey...

Allah Allah, her şey gibi bu da değişti demek... Bizim bildiğimiz, insanın kanını emenler, hep çift gerdanlı, katmer, katmer enseli olur, değil mi?..

İĞNELİ FUL

Öfke

Sayın Başbakan yine öfkeli... Öfkeli de değil, baştan başa öfke!

Bu sefer ne yapmış, okudunuz mu?... O gözlerinin içi bile gülen Menderes'ten hiç ummadığımız bir şey: Dünya, Akis, Kim muhabirlerini kovmuş!

Neden mi?... Yalan yazıyorlarmış da ondan...

Peki, acaba hepsinin birer birer çalıştığı gazeteyi sorarken, sıra onlara gelince:

— Haaa, çocuklar, deseydi, siz şöyle sokulun bakayım... Daha yakın, daha yakın...

Sonra, kendisinin en sihihli gücü olan zekî kâhkahalarından birini atsaydı:

— Uzak olursanız, iyi görüyor, iyi duyuyorum, uyduruyorsunuz... Haydi bakalım, gözünüzü de dört açın. kulağınızı da... Sahi, daima yalandan güzeldir!

Bizim tanıdığımız, sevdiğimiz Adnan Menderes de böyle yapar ama, ne çare, sayın Başbakan bizim fikrimizde de değil, onun fikrinde de!

C.H.P. takriri

İnönü'nün Uşak seyahatinde uğradığı tecavüzlerle ilgili C.H.P. takriri, Meclis Başkanlığına tade edilmiş. Sebep, içinde çirkin, kaba,

hattâ müstehcen sözler bulunması imiş!

Acaba ne imiş bu sözler?... Son günlerde Radyo Gazetesinin politika edebiyatımıza hediye ettiği «münafık, şerir, fitne folluğu» gibi iltifatlara karşı C.H.P. üler ağızlarını bozdularsa, pek ayrıp doğrusu!

Çekmek!

Maşallah her gün yeni bir isim, yeni bir şöhretle karşılaşırız. Şimdi de Banker Ahmet adında biri çıktı. Neymiş marifeti bu Banker Ahmed'in?.. Gazetelerin yazdığına göre, dolandırıcılık... Ama, Banker Ahmet öyle ötekini, berikini kafese koyan âdi dolandırıcılardan değil... Üstad, banka dolandırıyor!

Dün, polislerle «Bankadan karşılıksız, cüzdanı para çekerim» diye bahse tutuşmuş.

Ne dersiniz, gidip elli lira çekmemiş mi?..

Gazeteler hayrette, polisler hayrette, galiba banka memurları bile hayrette...

Yalnız biz hayrette değiliz... Neden mi?.. Ayol, son günlerde, Nişantaşı, Lâleli, Bevezit gibi, şehrin en işlek yerlerinde gazetecilere sopa çekiliyor da kimsecikler şaşmıyor. Bir dolandırıcının elli lira çekmesine mi şaşacağız şimdi?..

Okul ücretleri

Hususi okullar, ücretlere zam istiyorlarmış...

E, istemeli doğrusu... Bak-sanıza, son günlerde kimi Kolejli, kimi Liseli gençlerimizin gazetelerde boy boy resimleri sıralanıyor...

Maşallah, kısa günde iki üç evden yüz bin liralık eşya çalmışlar. Az başarı değil doğrusu!

Amerikan yardımı

Biliyorsunuz, Amerika'dan buğday geliyor, tavuk geliyor, süt tozu geliyor, peynir geliyor, tereyağı geliyor, derken efendim, altmış bin kat da hazır erkek elbisesi gelmiş!

Yahu oldu olacak, biraz havagazı, biraz terkos suyu da getiremez miyiz?..

Delinin zoru!

Mersin'de bir gazete çıkıyor: Cenup Postası... İşte bu meslekdaşımızın Yazı işleri müdürünü, hem de bir kadın olan müdürünü, çarşı ortasında, güpegündüz herifin biri gırtlaklamış!

Eh, üzüntümüzün küçük bir tesellisi var: Saldırğan deliymiş!

Peki ama, insanın aklına birkaç soru geliyor:

Bu deli, acaba neden bir muhabif gazetesinin yazı işleri müdürünü seçti?..

Yoksa muhalefeti boğmak için mutlaka deli mi olmak lazım?

Pabuç Meselesi

Şaban'ı öyle giyinmiş kuşanmış görünce bir afalladım. Şüpheye bile düştüm. Şaban mı değil mi diye.

Köyde ilkokulu beraber okumuştuk. Sonra ben okuyup adam olma denen şeyin ayda üç yüz liraya çalışıp on gün tok, yirmi gün aç gezmek olduğunu anlayınca kadar ileri görüşlü olmadımdan, tutup bir sersemlik etmiş, adam olmağa gitmiştim, ayrılmıştık. O zamandan beri Şaban'la yılda bir falan görüşürüz.

Kendi kendime: «Bu bizim Şaban ama» diyorum, bir türlü de karar veremiyorum. Surat aynı surat ta beni şaşırtan yara izleri. Son gördüğümde birşey yoktu. Şimdi ise yüzü çeteleye dönmüş. Kaşında, şakağında, alnında, çenesinde bir sürü çizik, delik...

Yakınımda bir duvar dibinde dikilmiş bakınıyor. Ben de Şaban mı, değil mi diye düşünüp duruyorum. En sonunda kararsız kaldığım zamanlarda yaptığım gibi bir para çıkarmak için cebime saldırdım. Parayı avucuma alıp cebimden çıkaracağım.

Avucumu açtığım zaman «yazı» çıkarsa Şaban bu: Gider konuşurum. Çıkamazsa çeker giderim. Ara babam ara. Bu iş ayın birinde, ikisinde kolaydır. Fakat böyle yirmi sekizi oldu mu çok zorlaşır. Arıyorum ama bulacağım da yok.

Tam beş kuruş buldum diye sevinip cebimden bir pantolon düğmesi çıkarmışken omzumuma bir el dokundu. Baktım o.

— Vaay Şabancığım, dedim. Sen miydin be gözüm?

— Benim ya, sen de sen misin?
— Benim Şabancığım.

— Ulan tanıyamaz olduk bir-birimizi be. Ne oldu bir şey mi kaybettin? Para falan?

— Yok Şabancığım. Hani olsa da yarısını kaybetsem. Şöyle bi aranıyordum işte. E, nasılsın Şabancığım?

— Valla hamdolsun, iyilik sağlık. Sen nasılsın?

— Çok şükür, ben de iyiyim. Hatır sorma faslından sonra sessizleşiverdik. Öyle bakışmağa başladık. Birimizin aklına bir şey gelmez. Vakit kazanmak için:
— Demek Şabancığım iyisin ha? dedim.

— Valla iyiyiz arkadaşım be. Demek sen de iyisin ha?

— Üçüncü defa hatır soracaktım ki sağlıktan söz açmak aklıma geldi.

— Şabancığım, dedim. İki hafta önce esaslı bir bronşit oldum.

— Ne oldun?
— Bronşit...
Gözlerini açarak şaşkınlığını belirtti:

— Deme yahu? İyi maaş veriyorlar mı bari?

— Nerden?
— Bronşitlikten...

— Hay Allah müstahakını versin! Oğlum meslek değil bu benim dediğim. Hastalık, hastalık!

— Ha o başka. Ben mühendislik gibi bir şey sandımdı.

Lâf açılmıştı artık. Sordum:

— Şaban be, ayıp olmasın sorması ama, sende bu yara izleri vaktu benim bildiğim?

— Ha onları hiç sorma. Uzun hikâye.

— İnönü'yü karşılamağa mı çıktın yoksa?

— Tam tersi. Ne geldiyse başıma iktidar gezisinde geldi. Bundan üç ay önceydi... Anlatayım mı? Dinlersen anlatayım.

— Anlat, anlat.

— Şöyle bir tarafa oturalım.

Bir kahveye girip oturduk. Şaban anlatmağa başladı:

— Bilirsin biz köycek demokratız. Bir kaç muhalif vardı, onları da döndürdük. Zorumuz iyice bir çeşme yaptırmak. Ama sesimizi duyuramıyoruz bir türlü.

Bir gün dediler, partimizin sayılı büyüklüğünden Hâlim Selimoğlu kasabayı ziyarete gelecekmiş. Ortalıkta bi hazırlık, bi hazırlık sorma gitsin... Törensiz ayazma köyünden Deveci Raşit, keseceği devenin parasını bile toplamış. Bütün köylerde hazırlık tamam.

Uzatmıyalım, biz de o akşam

kahvede toplandık. Ertesi gün sayın misafirimiz gelecek.

Önce sözü ocak başkanı Deli Saim aldı. Deli hem ocak başkanı, hem muhtar:

— Komşular, dedi. Çok şükür hepimiz Demokratız.

Hep birden bağırdık:

— Demokratız!

— Ha, hepimiz Demokrat olduğumuzdan, bundan böyle yarın bizim de Demokratlığımızı göstermemiz lâzım. Geçen sefer, Hasan Bey geldiğinde gâfil avlandık, hiç bir şeycıklar yapamadık. Ne suyumuzu getirdiler, ne yolumuzu yaptılar. Ama bu sefer gözümüzü açalım, bizim Demokratlıkça bütün köylerden hızlı olduğumuzu gösterelim!

Biz gene bağırdık:

— Gösterelim!

— Herkesler uyanmış bir daya uyuyoruz arkadaşlar. Bakın elâlem neler yapıyor. Geçen sefer Yağcılar Köylü Yamuk Osman, Hasan Beyin konuştuğu yere atladı, sarılıp öptü. Şimdi Yağcılar'ın çeşmesi bitmek üzere.

Sonracığıma gene geçen sefer Kulluk'tan Kel Tahir ayağından lâstik babıcını çıkarıp: «Bizi ıkrıktan siz kurtardınız, bunları bize siz giydirdiniz» diye bağırıp babıcı havaya attı. Şimdi Kulluğa selektör gelecekmiş. Seçimsizdere'li Topal Salim de Kel Tahir'den göresiye pantulu çıkarıp: «Bunu siz giydirdiniz» diye bağırıp havada sallayacakmış. İlâkin kıçı delik deye vazgeçmiş. Yoksam diyor, bi babica selektör olunca, pantulu salladım diye bizim köye haydi haydi Amerikadan bi şeker fabrikası getirirlerdi.

İşte arkadaşlar, vaziyet böyle. Bunlar bize ders olsun da bu sefer tedarikli bulunalım. Bir pilân yapıp işimizi ona göre âyar edelim.

Sizden bi şey deyecek var mı şimdi?

— Var!

Var diyen köyün en zenginli Hüsmen Ağaydı. Ayağa kalktı:

— Arkadaşlar, dedi. Benim kara tosun Demokrasiye kurban olsun. Yalnız parayı peşin isterim.

Muhtar:

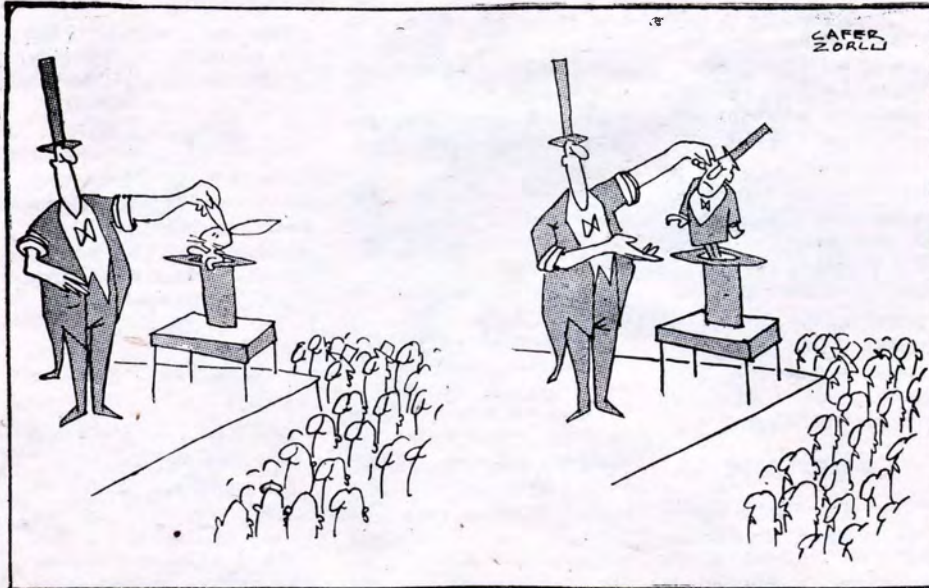
— Olmaz, dedi. Kurbanla bi şey kopartamayız. Burda kimse'nin yapmıyacağı gibi gösterişli bi şeyler yapmak lâzım. Hani Yamuk Osman'ın, Kel Tahir'in yaptığı gibi.

Ben deycem ki arkadaşlar, içimizden bi açığöz seçelim, urbasından babıcına kadar bi güzel giydirtirelim. Köyverelim milletin içine. O gayri meselâ babuçu mu atılacak çıkarsın-atsın babucu havaya! Pantul* çıkarılacak gibiyse pantulu çıkarsın!

Biz hep birden:

— Pırava be Deli!

— Allah seni memlekete bağışlasın, diye bağırdık.

YAZISIZ

Mehmet...

Biz bu kadar kabartınca Deli Saım'ın güleceği çıktı.

— Ulan, dedi, yarın da böyle bağırın ki anlayım Demokratiğinizi... Ha, şimdi dediğim gibi bir açığöz seçelim içimizden. Millet bir ağızdan çeşitli makamdan bağırırdı:

- Tavukçu Şaban'ı!
- Tilki Şaban'ı!
- Derviş Şaban'ı!

Köyde bir sürü Şaban var sanmıyāsın ha! Bu dedikleri Şabanların hepsi benim. Hemen ayağa kalktım:

— Yahu komşular, dedim. Etmeyin, eylemeyin... Benden açığöz niceleri var daha bu köyde. Gidin seçin Şâkir Ağa'yı. Dükkanında bir şey tartarken terazi kefesinin altına incir yapıştırmış ta birimiz farketmedikti. Bereket Dana Hüseyin'in kızancığı görmüş. Seçin işte onu. Sonra Kâmil Hoca ne güne durur? Hani Sadık Dayının Güllüzar'ı aklını bozmuştu da «Ben okuyunca bi şeyciği kalmaz» dedi... Nâpmiş sonra? Tutmuş kızın göbeğine arap harfınan «Bunnan bi gecelik yatısam bi şeyciği kalmaz» deyi yazmış. Kızın hastalığı geçince biz hep dua yazdı da ondan geçti bilirdik. Çolak Hasan'ın kaynanası biri hastalanınca lâzım olur ben de yazarım deye bakmış ta anladık mesleciyi. Hep öyle bilecektik yoksa. Yaa... Seçin işte Kâmil Hocayı!

Daha birkaç örnek gösterecektim, bizim komşu Kaçamak Ferhat sözümü kesti:

— Yok kardaşım, biz seni isteriz, dedi.

— Neden beni istermişsiniz yahu, dedim.

Bana cevap vermeden içerdekilere:

— Komşular, dedi. Ben gördüm ama bunun gibisini görmedim. Üç ay evveli benim bi tavuk meselesi olmuştu hani, duymuşsunuzdur. Belki bilmezsiniz, anlatayım. Bu açığöz, koymuş

Mehmet Bey...

benim kümesin yanına bi ölü tilki. Sabası geldi bana: «Komşu dedi senin kümese tilki geldi gece. Tovuğu bağırıttı. Ben de uyanıktım o sıra. Kalktım aldım çiftteyi, gittim vurdum. Tavuklarda ziyan yok ya, dedim. «Valla bi tane yedi galiba» dedi. Gittik baktık, kümesin yanında tilki yatar. Tavukları saydık: On yedi... On sekiz olacaktı. Ulan Şaban, dedim. Bu işte bir bit yeniği var. Bi kere ben tüfek sesi falan duymadım. Sooracığuma bu tilki milleti öyle, tavuğu oturup ta kümesin başında yemez. Alır kaçar bi tenhada yer. Yese bilem tuiyünü de mi yedi?

Bunda ses mes yok. Aldım çakıyı, tilkiyi yardım. Baktık karnına, ne tavuk var ne bir şey. Gösterdim, yüzü bile kızarmadı: «Onu o midesinde eridip bi tara-

fa pislemiştir» dedi. İşte böyle açığözdür bu!

Kaçamak Ferhat lâfını bitirince millet gene yüklendi bana:

— Yap bu işi Şaban! He de olsun bitsin!

— Yapamam arkadaşlar, dedim. Benim aklım ermez öyle şeylere...

Bu sefer muhtar:

— Ulan kabullen bu işi, yoksa karışmam! diye gürledi. Sonra yumuşak yumuşak:

— Oğlum, dedi. Biz seni babıç atmakta ustasın deye bu işe seçiyoruz. Hani geçen ramazanda teravi kılarken en geri, babıçların yanına oturdundu. Sora tam namazın ortasında bi babıç sallayıp imamın sarığını düşürttü. Arabacının Yusuf namazı bozup seni gülerken görmeyeydi kimsecikler bilmeyecekti. Senden

Mehmet Beyefendi!...

minasibi mi olur bu işe!

Baktım benim bütün marifetler meydana çıkacak:

— Peki be millet, razıyım, dedim.

— Yaşa, varol, diye bağırıştılar. Muhtar:

— Hem okuyup yazmışlığın var. Bir memurluk ta uydururlar belki sana, dedi.

Kendi kendime: «Sahi yahu, dedim. Neden olmasın?» Bana da bir iştah geldi.

Uzatmıyalım, oradan dağılıştık evlere. Uyur uyanık sabahı zor ettim. Sabah olunca beni bi güzel giydirip kuşandırdılar. Bir şey almağa eve gittim de karı zor tanıdı.

Biz cümbür-cemaat kasabanın yolunu tuttuk. Yolda akıl veren verene:

— Aman kardaşım, babıcı iyicene sıptı, her yandan görünsün.

— Bi sopa al yanına, pantulu iyicene yukarı çıkarttır, salla. Bak bütün köylü sana bakıyor.

Böyle ortada ben, etrafta bizim hemşeriler, kasabaya girince orda bekleyenler lapur lupur bize doğru koşuştular. Besbelli misafirimiz geldi sandılar. Tam yanıma geldiklerinde durun falan diyecek oldum. Yağcılarla Yamuk Osman nereden çıktıysa çıktı:

— Allah sizi başımızdan eksik etmesin, deyip bana bi çift daldı, kendimi havada buldum.

— Ulan Yamuk! Benim be!

Herif dinler mi? Partimizin büyüğü beni tanıdı diye sevinir, daha da hopladır.

— Bre dur! Dur ulan Yamuk! Bizim köylüler güç belâ aldılar beni Yamuğun sırtından.

Biraz ortalık yatışır gibi oldu. Biz de bir kenara çekilip beklemeye başladık.

Bizim muhtar beni bir daha sorguya çekti:

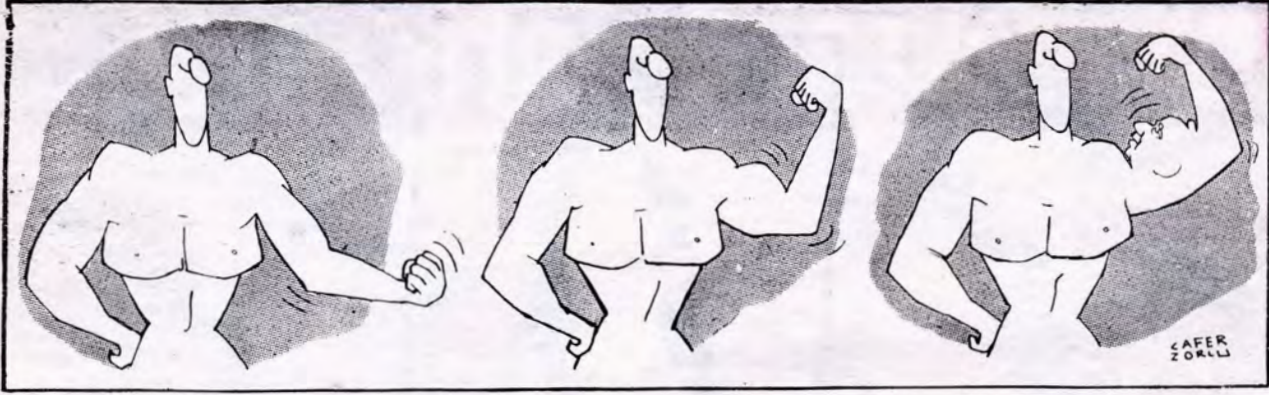
— De bakalım Şaban, yakın düşersen ne edicem?

(Lütfen sahibeyi çeviriniz)

Adana'da bir C.H.P. li falakaya çekildi. (Gazeteler)

YAZISIZ

Muhalefet gövde gösterisi yapıyor!... (Gazeteler)

— Yaşsa ulan! deycem, Allah sizi başımızdan eksik etmesin!

— Aman aman! Öyle ulan mullan deme. Muhaliftir diye derini yüzerler ha. Sade yaşa de yeter!

— Peki ağa...

— Haaa... Uzak düşersen?

— Vaziyete göre. Herkesden evel babıcı çıkarıp atıcam. «Bizi bunnara siz kavuşturdunuz» deycem.

— Ha şöyle. Aferin. Babıcı atınca sana doğru bakıcak o. O zaman başka tarafa dönmesin diye hemen pantulu çıkarıp gösterirsin. Bize bunnarı siz giydirdiniz dersin. Hiç korkma! İcap ederse donu, gömleği bilem çıkar. Demokrasi var şimdi. Kimsecik bir şey deyemez!

— Merak etme sen ağa, bana birak işi...

Bu sırada yolun ucundan tak-siler göründü. Hemen fırladık. Ben Yamuk Osmanı kolluyorum. O nereye ben de oraya. Herif ne de olsa işin ustası. Gidilecek yeri benden iyi bilir. Beni bilem o sırtlanmıştı önce.

Taksileri çevirdik. Ben ilk taksiden inen göbekli birini beklediğimiz Halim Selimoğludur diye gözüme kestirdim:

— Allah sizi başımızdan eksik etmesin! diye nağrayı patlatıp bi daldım, sırtlandım herifi. Bu sırada bi nağra da az ötemden duyulmaz mı? Döndüm baktım: Yamuk Osman da öbür kapıdan çıkana sırtlanmış. Bağurdım:

— Ulan Yamuk! O mu, bu mu?

— Vallaa bilmem, dedi. Benimki daha göbekli durur.

— Sen sırtında olduğu için göremezsin. Bu ondan semiz...

— Sen görüyon mu sanki üstündekini? Benimki has okka yüz kırk okka var be! Gel yokla budunu bak.

— Benimki de yüz elli okka var. Sen gel, bunun budunu yokla da gör. Sâfi yağ!

Millet olanca gücüyle yaşa, varol gibilerden bağıyor... Yamuk'la biz birbirimizin sesini daha iyi duyabilmek için, deve güreşinde hasımlar karşılaşıp gibi birbirimize yaklaştık. Hızımızı birden kesemeyince üsttekiler çarpıştı.

— Bana bak Yamuk, dedim, değişe değişe taşıyalım da ikimizin de işi görülsün!

Herif lâf dinlemez:

— Yok arkadaş, dedi. Ben kapmışım en okkalısını, bırakır mıyım sana.

Tam bu ara, bizim muhtar kalabalığı yarıp geldi:

— Ulan Tilki, dedi. Bunun için mi seçtik seni? Koş! Herif arkadaki arabada!...

Kollarımı çözdüm. Etraftakiler sırtımdakini alıverdiler.

Ben yallah öbür arabanın yanına. Tam oraya vardım, Yamuk Osman da yanımda bitti.

İkimiz birden, paça-kasnak Halim Selimoğlu diye arabanın şoförüne dalmışız. Herif elindeki İngiliz anahtarıyla kafamıza birer tane yerleştirince aklımız başımıza geldi. Onu sıpttık.

İlâkin asıl parti büyüünü başkaları sırtlanmış. Kürsiye varana kadar bize hiç taşıtmadılar. Anca ceketinden öte beri çekeledik. Kürsünün yakınında bir yere

durdum. Daha «sayın vatandaşlar» lâfını duyunca:

— Yaşşaaa! diye bi bağurdım. Her lâfında basıyorum nağrayı.

Bana doğru bakacağı bile yok. Bu sefer gerisin geri yardım kalabalığı. Şöyle onbeş - yirmi adım kadar uzağa gittim. Çıkardım babıcı ayağımdan:

— Bizi çarıktan kurtarsınız, bunnarı giydirdiniz! diye bağırıp var gücümle savurdum. Deyyus babıç... Havan mermisi gibi git git de adamın kulağı tozuna vur! Küt deye düşüp bayılmasın mı?

Kaçmağa davrandım ama nereye kaçarsın? Yanımdakiler hemen yakaladılar. Vur Allah vur. Bir havada buluyorum kendimi, bir yerde. Havalandıkça etraftakiler partimizin başka bir büyüğü sanıp alkışlıyorlar. Yere düşünce iş berbat. Paspas gibi çiğniyorlar... İşte bu yaraları o zaman aldım arkadaşım!

Şaban, hikâyesini bitirince eni konu üzüldüm:

— Demek Şabancığım öyle ol-

du, dedim.

— Öyle oldu, dedi.

— Sonra seni köyden sepetlediler mi?...

Sinirlendi ben böyle deyince: — Lâfını bil de konuş oğlum, ne sepetlenmesi. Karşında koskoca bir ocak başkanı var senin, uyuma!

— Deme yahu, nasıl oldu?

— Nasıl olacak? O babıç meselesi olunca gazeteler bizim köy için «toptan muhalefete geçti» diye yazmışlar. Tabii bütün köylü bana düşman kesildi. Gittim saklandım ahıra. Bizim karıya da tembihledim: Git, dedim konu komşuya Şaban aşırıya gitti neredir bilmem de. O da gitmiş, dediğim gibi deyip bir iki ağlamış, sızlamış.

Bir hafta ahırda saklı kaldım. Hafta bitti, bitmedi, bizim karı haber getirdi: Çeşmeye başlamışlar!

Millet başlamış tırım tırım beni aramağa. Sopa atmak için de-ğil bu sefer. «Ne adammış ta haberimiz yokmuş, boşu boşuna kalbini kırdık diyerekten... Bütün etrafa adamlar salınmış, beni aramağa...

Gece olunca çıktım ahırdan, köyün etrafını bir dolayıp geldim. Kahveye girdim. Gitya başka köyden gelmişim gibi...

Bütün millet ayağıma kapandı:

— Aman Şaban, biz ettik sen etme, affet bizi, dediler. Hepsinden sarmaş dolaş olduk.

Sonra çeşme için gelenlerle tanıştık. İçlerinden biri, bir telgraf yazdırdı bana. O söyledi ben yazdım: «Muhalefetin tutumunu beğenmeyip sizin tutumunuzu çok beğendiğimden iki yüz elli arkadaşımın Vatan Cephesine geçtim.» dedim. Ertesi gün yollandık.

İki gün geçmedi, adımız okundu radyoda. Gayri görme bende forsu. Muhtar bıraktı Ocak başkanlığını. Beni seçtiler. Zaten radyoda söylenince namımız memleketi tutmuş.

Şimdi birinin bir işi olup ta «Babıç Şabandan» deyi selâm götürdü mü, o iş illem olur!

Kenan AKINCI

«Söz milletindir»

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Fıkra anlatma işini uzat-
tım uzattım yılan hikâyesi
oldu. Şimdi de bir fil fıkrası
anlatayım tamam olsun!

Müşfik KENTER

Hindistan cevizi!

İki küçük fil ormanda kardeş
kardeş geziyorlarmış. Bir hindis-
tan cevizi ağacının altından ge-
çerken birinin başına koca bir
hindistan cevizi düşmüş. Başını
yukarı kaldırıp uzun uzun bakan
fil, arkadaşını dürtmüş:

— Acele edelim, yağmur başla-
dı galiba!..

— Gel bakalım gardaş, otur
bakalım. Ne var ne yok!

Yaşar KEMAL

Ekmek Çok!

Yoldan bir kürt gidiyormuş.
Bakmış yol üstünde bir ölü, ölü-
nün başucunda bir bohça. Bohça-
yı açmış bakmış: İçi ağzına ka-
dar ekmek, soğan dolu. Kendi
kendine söylenmiş:

— Nan pire, bivaz pire... Çıma
dimure? (Ekmek çok, soğan çok
acep niye ölmüş ki!)

— Bir dakika... Lütfen...
bir dakika, önce şu saçımın
topuzunu düzeltelim... Az
sonra bir yere davetliyim!

Yıldız KENTER

Hayat...

Dokuz kadını öldürmekten sa-
nık Landru'ya, yargıç, hakkında
ileri sürülen iddiaları anlatıp ce-
zasının ne olacağını söyledikten
sonra sormuş:

Kendinizi savunacak mısınız?
Bunları niye öldürdünüz?

Landru, gayet soğukkanlı hat-
ta biraz masum bir tavırla elle-
rini iki yana açmış:

— Hayat yaşamaya değmez sa-
yın yargıç!

— Anlatacağım fıkrayı sa-
kın bizim iktidar kullanma-
ya kalkmayın. Çünkü Ameri-
kada dinledim!

Apdi TEPEKÇİ İhtiyacı Kalmamış!

Tababet o kadar ilerlemiş ki...
Başı ağrıyanların kafatasını ya-
rıp beynini alıyor. Gereken dü-
zeltmeyi yapıp tekrar yerleştir-
yorlarmış. Bu şekilde başı ağrı-
yan bir adam doktorlardan biri-
ne gidip beynini aldırmış. Dok-
tor, tembih etmiş:

— Bir hafta sonra uğrayınız,
yerleştirelim.

Aradan bir hafta geçmiş, iki
hafta geçmiş hastanın geldiği
yok. Doktor merak içinde arama-
ya başlamış. Bulunca da heyecanla:

— Aman azizim, demiş, beyni-
niz hazır iki haftadır neredesiniz?

Adam lâkayd cevap vermiş:

— Ben artık gazeteci oldum,
beyne ihtiyacım yok!

— Dört yerde temsil prova-
st... Sekiz yerde dublaj... On-
altı tane film çeviriyorum,
vallahî kısa fıkra anlatacak
vaktim yok!..

Lâle ORALOĞLU

Pencere...

John ve Mary çok samimi iki
arkadaşlar. Ama iki kız ya da iki
erkek arkadaş gibi... Sabah ak-
şam beraber. Gezerken, eğlenir-
ken, çalışırken bir dakika ayrıl-
mıyorlar. Ama aralarında en kü-
çük flört yok. Yine bir gün
birlikte bir bisiklet turuna çıkar-
lar. Aksilik bu ya akşama doğru
gittikleri kasabadan dönecekleri
sırada bisikletin lâstiği patlar.
Geceyi orada geçirmeye mecbur
olurlar. Buldukları tek otelde iki-
si ayrı ayrı odalar kiralsalar ye-
meğe paraları kalmıyacak. İki ya-
taklı bir odada kalmaya karar
verirler. Bunca zaman arkadaşlık
ettikleri için kendilerinden emin:

— Ne olacak, derler, biz irade
sahibi medeni iki arkadaşız.

Hafif şarapla güzel bir akşam
yemeğinden sonra odalarına çı-
kar, birbirlerine arkalarını dönüp
soyunur, ışığı söndürür, yatarlar.
John tam uyuyacağı sırada Mary
nin yatakta sağa sola döndüğü-
nü, kıvrandığını hissederek, sorar:

— Ne o Mary, uyuyamıyor mu-
sun?

Mary:

— Ya... John, der, çok sıcak
galiba, pencereyi açar mısın?

John kalkar pencereyi hafif
aralar yatar. Mary sağa döner ol-
maz, sola döner olmaz arzulu bir
sesle âdeta inler:

— Hava serin mi ne John...

John artık dayanamaz. Hafif
doğrular sorar:

— Mary bu gece bayan John ol-
mak ister misin?

Mary tatlı bir ürperti içinde:

— Ah!.. tabi John, der, memnu-
niyetle...

John o zaman aksi aksi homur-
danır:

— Kalk pis kartı pencereyi ken-
din kapat öyleyse...

— Humm. Siyasî fıkra an-
latsam lâf olur. Açık saçık
bir fıkra anlatsam akşam ev-
de başıma ne gelir bilmem!
En iyisi kendime ait bir şey
anlatayım. Olur mu?

Ümit Yaşar OĞUZCAN

Otomatik!

— Onyediyi yaşlarındaydım. Kon-
yada bir askeri okulda öğrenci-
yim. Cakalı konuşmaya meraklı
bir sınıf subayımız var. Disipli-
ne de pek düşkün. Bir mütalaa
esnasında sınıfa girdi, disiplin
üzerine nutuk çekiyor. Bu arada
zamanın Hitler Almanyasında
geçmiş bir hâdiseyi de bize an-
lattı:

«Bir subay, Berlin caddelerin-
den birinde, karşılaştığı bir eri,
kendisine selâm vermediği için,
tabancasını çekerek üç el girav...
girav... girav... ateş edip öldürü-
yor. Subaya ne ceza verileceği
hususunda tereddüde düşüyor
ve Hitlerle soruluyor. «Bu subaya
ne ceza verelim» Hitler pür hid-
det «Ceza ne demek? Bir rütbe
daha verin, bir rütbe daha» diye-
rek cevap veriyor. Sınıf subayı-
mız bu olayı kendine has ses to-
nu ve jestlerle anlattıktan sonra:

— Duydum ki aranızda benim
taklidimi yapanlar varmış, kim-
lerdir göreyim? dedi.

Bütün sınıf bana bakıyor, kim-
sede ses yok. Çaresiz kalktım.
Hitler Almanyasında cereyan
eden hâdiseyi sınıf subayımızın
ses tonu, mimikleri ve jestleriyle
taklid ederek anlatıyorum. Bu
arada, kekeme olduğumu da ha-
tırlatmak isterim.

Kekelememek için kendimi sı-
kıyorum. Hikâyenin sonuna yak-
laştıkça heyecanım da artıyor.
«Çekti tabancayı üç el gı...» de-
dim kaldım. Gerisini getiremiyo-
rum, kör olası rav bir türlü çık-
maz, iki elim de inip inip kalkı-
yor. Gıgıgıgıgıgıgı... Sınıf gül-
mekten katılıyor, rav'ın hâlâ çı-
kacağı yok. Birden sınıf subayı-
mız yerinden kalkarak:

— Otur ulan bücür otur dedi.
Sen tabanca yerine makineliyle
ateş etmeğe başladın!

Haftanın

Yeni Apartman

Yeni evlenmişlerdi. Ama henüz evleri yoktu. Karı koca, kızın babasının evinde misafir kalıyorlardı. Her gün kirlik apartman arama çıkıyorlar, akşama kadar sokak okak doluyorlar, bitkin halde eve dönüyorlardı.

Nihayet bir münasip apartman buldular. Yeni yapı idi. Kaloriferli, asansörlü, haftada üç gün sıcak sulu, arka sokağa bakış için gürlütsüz bir dairedi. Genç kadın, daireyi pek beğendi, kocasına :

—Aman kocacım, burayı derhal tutalım, dedi. Dört başı mamur bir yer. Hele şu yükler, dolaplar yok mu, en fazla onları beğendim.

Evi gözdiren mal sahibi hemen tasih etti :

— Hanımefendi, yanlışsınız. Bu apartmanda yük, dolap yoktur. O gördükleriniz oda.

Tecrübe

Lâkirdi, bir aralık gençliği istiklal etti. Arkadaş :

— Gençlikte insanın aklı başında değildir, diyor. Mesela ben de o kadar aptaldım ki, ik defa bir kızı üçüncü onunla evlenmek lüzum geldiğini düşünmüştüm.

Ahmet Yaman :

— Yok canım! dedi, sonradan bunun aptallık olduğunu öğrendin tabii?

— Evet. Evlendikten sonra.

Aklı Evvel

İmtihanalarda talebinin bazan ne cevherler yumurtladığına misal olarak şunu anlatıyorduk :

— Geçen gün rüyayı imtihanında bir talebeyle şöyle bir sual sorduk : « Bir tarlayı yirmi reңberin iki saatte biçtiği görülmüştür. Acaba on beş işçi aynı tarlayı ne kadar zamanda biçer? » Talebe derhal şu cevabı verdi : « O tarla daha evvel biçildiğine göre, on beş işçi başka tarlayı biçse daha iyi olur. »

Pay

Abraham, yolda doktor Mişonu yakasından tutup bir kenara çekti :

— İpttim ki Moizin küçük oğlusunu tedavi ediyormuşsun. Öyle mi?

— Evet. Ne olacak?

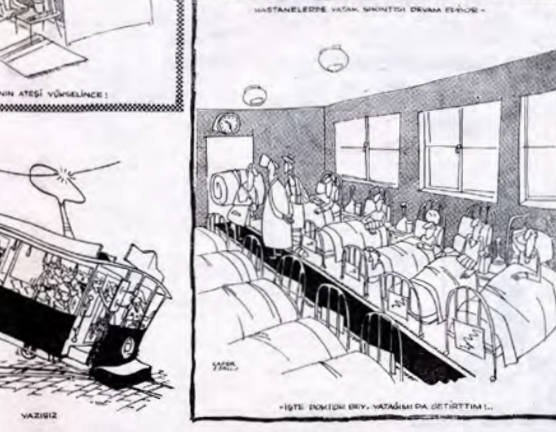
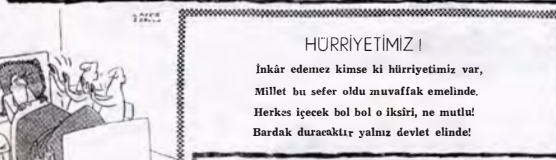
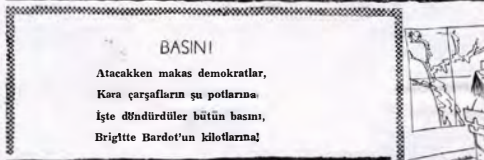
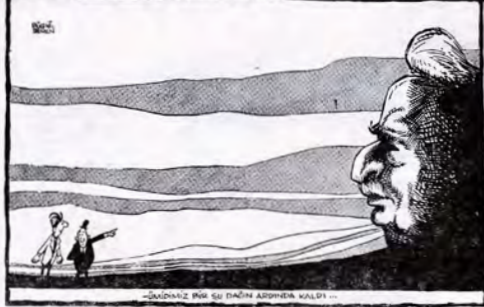
— İyi de para alıyor muşsun. Öyle mi?

— Evet. Fakat hakkım. Yarası çok ağır...

Abraham, doktorun kulağına eğildi :

— İstedğin kadar para al, onda gütiim yok. Fakat unuttum ki, Moizin oğlusunu bu hale benim oğluma koydum!

Haftanın Karikatürleri

Şakaları

Hamarat

Üç arkadaş bir araya gelmişler, bayramı nasıl geçirecekleri, hediyeleri alacakları, içlerinden biri :

— Karım, dedi. Buna mektup açmak için bir filifi bşak alması.

Biraz sonra, öteki arkadaşına sordu :

— Karım sana bir şey almamış mı?

Bulunanlardan biri söze karıştı :

— Onun karısı, dedi. Hamaratır. Ona gelen mektupları bizzat kendisi açar!

Bayılan bayıllara

Leylâ, Neclîya nişanlısından bahsederken :

— Öyle cömert bir çocuk ki! diyor. Bak mesela şu yüzüğe. Ne güzel, değil mi? Ören bayıyordur...

Neclî mahzun mahzun başını salladı :

— Evet, dedi, ben de bu yüziği geri verirken bayıyınklar geçirdim...

O da yemez!

Ahmet Bekâr, o akşam lokantada önüne konan bifteği şöyle bir yokladıktan sonra fena halde öfkelenip ve garsona seslendi :

— Bana baksanıza siz, ben böyle sert bir bifteği yiyemem, bilmiş olun. Çabuk bana patronu çağırın!

Garson boynunu büktü :

— O da yiyemez ki beyim...

Sebebi varmış!

Aynı yirmi sekizinci günü akşamı idi. Bir sayın direktör geç vakit evine dönüyordu. Tenha bir sokakta apansız üzerine iki kişi hücum etti. Zavalı adam,

iki haydutla boğuşmaya başladı. Nihayet adamlar onu kısıp yakaladılar. Soyacaklardı. Tepeceken turnaja kadar her tarafı aradılar. Fakat ortaya yurtık bir iki buçukluktan başka bir şey çıkmadı.

Haydutlardan biri homurdandı :

— Bunda para olacaktır. Bir yerine saklamış!

— Bir daha arayalım.

— Arayalım!

Yeniden adamların her yanı alan taran ettiler. Yok, yok! O zaman yol kesenlerden biri sordu :

— Be adam mademki üstünde para yok. Ne diye bizimle o kadar boğuştun?

Beriki başını önüne eğerek cevap verdi :

— Maf vaziyetimi öğrenmenizi istemiyordum da!

Balayı

Nikâhları kıyılır kıyılmaz balayı seyahatine çıktılar, bir Avruya şehrine gittiler. İndikleri o telde, bir garson çocuk önlerine düştü, onları asansöre kadar götürdü. Damat, daha önce, bekârlığında sık sık bu otele geldiğini, kendisinin burada tanınmış bir adam olduğunu genç karısına anlatmıştı. Mavi gözlü, sarı saçlı asansörcü kız onu görünce:

— Aaa, sen misin, hoş geldin nonoşum, dedi.

Genç kadın fransızca bildiği için asansörcü kızın bu sözüne fena halde içerledi. Odalarına girer girmez, elleri kalçasında, kocasına sordu:

— Kimdir bu şıfıntı, baka-yım?

Genç adam kızdı:

— Zihnimi karıştırıp durma, rica ederim, dedi. Şimdi ben senin kim olduğunı ona nasıl anlatacağımı düşünüyorum!

Papağan

Hanımefendi, işittiği dedikoduya kızmış, bunu çıkaran arkadaşının arkasından söylenip duruyordu:

— Gördün mü Leylânın yaptığını! Benim hakkımda neler söylemiş!

Neclâ elini salladı:

— Aldırma, canım! Leylâ papağan gibidir: Hep başkasından duyduklarını tekrarlar...

Örnek koca

Mehmet bey, kendisine bira getiren garsona:

— Hüsnü, dedi, ben alacağın biriyim. Evde hoş, güzel bir karım var, başka bir kadınla başımı derde soktum! Ama benim gibi bir insan kendini düzeltebilir değil mi? Şimdi eve gider karıma her şeyi söyler, beni affetmesini rica ederim ve yarın örnek bir koca olurum. Daha sonra Mehmet bey hesabı ödedi ve eve giderek, örnek bir koca olacağını vaadedip karısından af diledi.

Karısı:

— Seni bir şartla af ederim, dedi, bana o kadının adını söyler-sen.

Fakat Mehmet bunu erkekliğe sığdıramadı. Karısı:

— Güzel Meral mi idi? diye sordu.

— Hayır, söyleyemem sevgilim!

— Vallahi anladım, bayan Sabiha'dır bu!..

— İsrar etme sevgilim, bu bahiste dudaklarım mühürlüdür!..

— Anladım o halde o hoppa Suzan'dır!

Ertesi gün Mehmet bey yine aynı birahane oturmuyordu. Birasını içerken kendisine hizmet eden garson akşam işlerin nasıl gittiğini sordu.

— Fena değil, diye cevap verdi. Karım affetmedi ama bana üç ip ucu daha verdi.

Elçabukluğu numaraları yapan adam biraz evvel bir çekiç darbesiyle toz haline getirdiği saati mağrur bir ifadeyle sahibine iade etmişti.

Romancı bunu koluna takarak diplomatın elindeki programa bir göz attı:

— «Lili Percheno. Eksantrik danslar. Folies Mohtparnasse'da ilk defa.»

— «Lili Percheno... Hem garip hem de dikkati çeken bir isim değil mi?...»

Bunu söyleyen diplomattı. Romancı itiraz etti:

— «Garip olmasına fazla garip... Ama dikkati çeken bir tarafı yok bence...»

Lili'nin, Paris'te henüz şöret yapmadığı besbelliydi. Sahneye çıktığı zaman pek alkışlamadılar.

Diplomat, kadının bayrak gibi dalgalanan saçlarını işaret ediyordu:

— «Kızıl...»

— «Evet ama ihtiyar...» diye romancı homurdandı. «Yalnız gökteki değil, yerdeki yıldızlar da sönmeden evvel bir nebze kızarırlar.»

Dansöz, arka arkaya yaptığı üç numaradan sonra umumî arzuya uymuş gibi görünerek bir numara daha yaptı ve çekildi. Müşteriler de yavaş yavaş kalkmağa başlamıştı zaten.

İki arkadaş (arkadaşlıkları birkaç aylıktı) sisli caddede bir müddet yürüdükten sonra birbirlerine danışmağa lüzum görmezsiz Café du Dome'a girdiler.

— «Şu kızıl saçlı kadın bana bir başka kadını hatırlattı.»

— «Size de mi?... Hayret... Garson... bize iki bira, iki de lâhana turşusu...»

— «Benim biram çok soğuk olacak» diye diplomat, arkasını dönmüş bulunan garsona seslendi. Sonra devam etti:

— «On sene evvel Roma'da tanıdığım bir kadını hatırlattı bana. Asıl ismi aklımda değil... Karmakarışık bir ismi vardı... Ben ona sadece Paprika diyordum... çünkü...»

— «Macar'dı değil mi?...»

— «Budapeşte'de okumuş... lâkin neyin nesi olduğunu kendisi de doğru dürüst bilmiyordu.»

— «Benimki de New Orleans'ta okumuş... Sülâlesinin bir kısmı Suriye'li, bir kısmı Lübnan'lı, bir kısmı da Ermeni... Ona sadece Ketchup diyordum. Marsilya'da tanışmıştık. Ben o zaman bir gazetenin müdürüydüm. Şaka makaderken âşık oluyayım mı... Açıkçası ne biliyor musunuz?... Bana altı ay müddetle hayır dediği için ona abayı yakmıştım galiba?...»

— «Yedinci ay evet mi dedi?»

— «Hayır. Yarın akşam saat beşte evime gel dedi.»

— «Böylece de gözünüzden düş-

Hayır - Evet!

PİTİGRİLLİ'den

ADNAN TAHİR

tü... Evine de gitmediniz...»

— «Gittim. Kendisi yoktu. Bir mektup bırakmıştı. Üç saat evvel İskenderiye'ye hareket etmiş. Herşeyi yüzüstü bırakıp hemen peşine düştüm. O kaçtı... ben kovaladım... tam bir sene... az kalsın çıldırıyordum...»

— «Hâlâ unutmadınız mı?...»

— «Elimde değil... Kalçalarının yuvarlaklığı, göğsünün sertliği, dizkapaklarının pürüzsüzlüğü ile avucunuzun içinde zannettiğiniz bir kadın size hayır dedi mi onu bir daha unutamiyorsanız artık... Kabil değil...»

— «Nasıl bir şeydi?...»

— «Kimbilir?... Belki bâkireydi... belki de 24 defa çocuk aldır-mıştı. Kendisini benden niçin esirgediğine aklım ermiyor bir türlü. Bir sürü erkeğe evet dediği için mi bana hayır demişti?... Yoksa prensip icabı hiç kimseye mi evet demiyordu?... Anlıyamadım.»

— «Sizden para alıyor muydu?...»

— «Bilâkis... Lokantada yediği yemeğin parasını kendisi ver-meğe kalkıştırdı daima...»

— «Belki de evlenmek istiyor-du?...»

— «Ne münasebet... Lâfına bile tahammülü yoktu.»

— «Bana kalırsa şu sizin Ketchup'ta anatomik bir kusur var-mış... Vaktiyle bir kadın tanı-mıştım... Hakiki aşk plâtonik değilse bile grekoromendir teziyle beni aylarca oyaladı. Sonra bir doktordan onun hakkında öyle şeyler öğrendim ki... şimdi anlatırsam biranızı bitiremez-siniz... bence aşk müsavi sür'at-tır... İlk hamlede herşey olup bitmelidir. Aksi halde hava alı-rsınız... hem de sonuna kadar... Prens de Joinville'nin usulünü bilmediğiniz muhakkak. Zaman-ının en pahalı, en zor ve en güzel kadınına şöyle bir mektup yaz-mış: «Ne vakit, nerede, kaç?» Cevap şu: «Bu akşam, senin evinde, bedava.» Aşk dedikleri şey budur işte... başka hiçbir şey de-ğil.»

— «Siz de bu usule mi taraf-tarsınız?...»

— «Her zaman ve her kadın için...»

— «Netice?...»

— «Daima müsbet. Biraz evvelki dansözün bana Paprika'yı hatırlattığını söylemiştim değil mi?...»

— «Evet...»

— «Paprika buna nisbetle biraz daha ince ve çevikti...»

— «Ketchup da öyle... hem o-nun saçları yaradılıştan kızdı...»

— «Paprika boyatıyordu... O-nu Roma'da tanışmıştım. 35 ya-şındaydım o zaman... Vakit kay-betmek korkusu ile derhal hücu-ma geçtim. Yarım saat sonra e-vimdeydik... İki saat sonra: «ben şimdi geliyorum» dedi ve çıktı.

— «Çıkış o çıkış... bir daha da gelmedi değil mi?...»

— «Maalesef geldi... ve bir se-ne kaldı... Ondan nasıl kurtuldu-ğumu Allah bilir... Düşünün bir kere... aynı kadınla koskoca bir sene... Aman Yarabbi... Garson evlâdım...»

Köşe başında birbirlerinden ayrıldılar. İkisi de aşk mevzuun-

da kendini haklı diğerini haksız buluyordu.

★

Diplomat, pijamalarını giyer-ken gözü uşağın bıraktığı mek-tuba ilişti:

— «Efendim, geceyarısını çey-rek geçe Paprika Lili Percheno isimli bir hanım telefon etti. Si-zi tekrar arayacakmış.»

Romancı yatıp uyumuştı. Te-lefon sesiyle birdenbire uyandı. Tefrika yazdığı gazetenin gece santralı soruyordu:

— «Bir kadın ısrarla sizi arı-yor. Bu gece tiyatrodan görmüş sizi... Adının Ketchup Lili Per-cheno olduğunu söyledi. Telefon numaranızı vereyim mi, vermi-yeyim mi?...»

✱

Kuş

Hacığa, son güneşli günler-den birinde Yenicami meydanın-da dolaşiyor, merdivenlere ko-nan kuşları seyrediyordu. Bir aralık, yanındakilerden birine döndü:

— Ne güzel guş bunlar, değil mi?

İstanbulu, onun dilini düzelt-mek istedi:

Diye sordu.

— Bunlara guş değil, kuş de-nir, ağa!

Hacığa, hayretle gözlerini aç-tı:

— Yoh canım Emme de guşa benziyorlar ha...

— Lan, bir daha topu bu kaleye atarsan ananı ağlatırım!..

Ziyafet

Resimli Hikâye

PEŞİN Cezası

Fikret bey, karısının kendisini aldattığını haber veren imzasız mektubu okuduktan sonra ellerini ceplerine sokup odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. Demek ki nihayet korktuğuna uğramıştı!

Esasen elliyi geçtikten sonra kendinden hem yirmi yaş küçük hem de çok güzel bir kadınla evlenmenin hata olduğunu, evlendiği gündenberi düşünüyordu. Karısı tarafından aldatılmak Fikret bey hakkında her gün, her saat mümkün olabilecek bir tehlike idi. Fakat genç bir kadınla evleşmek zevki ona o kadar tatlı, o kadar lezzetli görünmüştü ki her şeye rağmen bu tehlikeyi göze almakta tereddüt etmemişti.

Öyle ama, o zaman bu tehlike henüz bir ihtimâl idi. Günün birinde bunun hakikat olacağını nasıl tahmin ederdi?...

Mektupta rakibinin ismi açıkça yazılmamıştı. Fikret bey evine girip çıkan, genç bir kadını ayartmağa kabiliyetli kimselere gözünün önünde bir geçit yaptırdı. Kafile içinde güzel çehresiyle Lütfü, ona en şüpheli şahsiyet olarak görünüyordu.

Bazı mühim yapı işlerinde kullandığı bu genç mühendisi aile harimine sokmak, affolunmaz bir kabahatti. Bunları düşünürken Lütfüye karşı kalbinde derin bir kin duydu. O aralık bu nankör delikanlıyı bulup bir kurşunla beynini parçalamak istedi. Fakat ticaret âleminde pişmiş bir adam olmak dolayısıyla böyle düşüncesiz bir hareketin doğuracağı vahim ve çirkin neticeler gözünün önüne geldi, bu takdirde mesele duyulacak, ismi lekelenecek, ticarî mevkii sarsılacaktı. Hem de şimdi belki yalnız bir kişiye karşı takındığı o çirkin vasfı o zaman bütün dünyaya karşısında takılmış olacaktı!...

Karısını boşamak... Bu da aynı kapıya çıkıyordu. İnsan üç senelik karısını boşarken az çok

su götürür bir sebep göstermesi icap etmez mi idi? Hem de bu yaştan sonra Fikret beye çeşni değiştirmek pek güç geliyordu. Odada bir müddet daha dolaştı.

Karısı bu vefasızlığı yapmakla beraber iyi kalbli bir kadındı. Nasılsa şeytana uymuş anı bir baş dönmesiyle bu kabahati yapmıştı. Fikret bey onun iyi bir nasihatla yola geleceğinden emindi. Derhal kararını verdi: Hemen o akşam eve gider gitmez karısını çağırarak, her şeyi haber aldığını söyledikten sonra onu bu seferlik affedecekti. Bu anlayışlı hareket karısında herhalde çok iyi bir tesir yapacaktı.

Fikret bey, akşam eve gidince karısı Nihali karşısına aldı ve:

— Nihal... Bana bak! dedi. Benin bildiğin kocalardan değilim. Hiç öyle yalancıktan şaşırıp durma! Lütfü ile yediğin haltları biliyorum!

— Lütfü mü?
— İnkâra kalkışma! Lütfüyle aşıktaşlık yapıyorsun... Ben seni daha düşünceli bir kadın zannediyordum, aldanmışım! Fakat daha gençsin, cahilsin... Ben bunu düşünerek seni affediyorum. Anlıyor musun? Affediyorum!

Nihâl, neye uğradığını anlamamıştı. Lütfü... Vakiâ, peşi sıra dolaşan bu genci beğenmiyor değildi, fakat o güne kadar kocasına karşı hiyanet etmek hatırına gelmemişti. Bunu o zamana kadar pek çirkin buluyordu. Hatta böyle olduğu için pek beğendiği Lütfü'nün takılmalarına mukavemet etmişti.

Lâkin şimdi, kocası, işlemediği bu kabahati bir hakikat gibi kabul ettikten sonra onu affediyordu!

Demek ki destiyi kıran da bir, suyu getiren de birdi!

Nihâl, ertesi gün 'Lütfü'nün kollarında, cezasını peşinen çektiği kabahatin günahkâr zevkini tadıyordu!

ŞAHİT

İhtimâl!

— Demek artık beni sevmiyorsun; öyle mi?

Delikanlı:

— Seviyorum hayatım, dedi, seviyorum. Ama dur da bir nefes alayım!...

YÜN BATTANIYE

Son Dünya Harbi henüz bitmişti ve Almanya işgal altında bulunuyordu. Amerikan İşgal Kuvvetleri Dairesinde kâtip olarak çalışan Fritz Herman'ın eline, nasıl olduysa, herşeyin kiti olduğu o günlerde, tamamen yünden yapılmış bir ordu battaniyesi geçti. Sevinçle bunu karısına getiren Fritz:

— Bak karıcığım, dedi, yün bir battaniye!... Bunu verip bir kaç karton Amerikan sigarası alırsın en azından...

Karısı itiraz etti:

— Deli misin Fritz? Battaniyeyi kim ne yapsın? Hem bunu böyle çıkarmak doğru olmayabilir. Tek parça olduğu için ucuza gider. Benim başka bir fikrim var; oturup bu battaniyeyi sökelim. Ben o yünle çoraplar öreyim, sen bu çorapları değiştirirsin!

Bu fikir akla uygundu. O günden itibaren sıkı bir çalışmaya koyulan karı koca tam dört hafta uğraşarak kocaman, çitişmiş battaniyeyi sıra sıra söktüler! Ondandır da Frau Herman çorapları örmeğe başladı. Nihayet ilk çift çorap bitti ve Fritz bunu el altından bir karaborsacıya verip iki paket sigara aldı.

Şimdi karısı durmadan örtüyor, Fritz de biten çorapları götürüp sigara alıyordu. Hakikaten bu işde kârlı çıkmışlar ve hayli sigara alabilişlerdi.

Aylar sonra karısı Fritz'e:

— Sevgilim, dedi, artık bütün battaniyeyi örüp bitirdik; en son kalan yünden de bütün gayretime rağmen bir tek çorap yapabildim. Bunu al götür, belki bir şeyler alırsın!

Tek çorapla ne alınabilirdi ki? İçü şüpheyle dolu olan Fritz battaniyenin bu son kalıntısını yüklenip her zaman iş gördüğü karaborsacıya gitti ve:

— İşte, dedi; bugün sana ancak bir tek çorap getirebildim. Bununla bana ne kadar sigara vereceksin?

Fakat hayret değil mi, adamın yüzü birden neş'evle avdınlandı ve çorabı alıp bütün bir karton dolusu sigarayı Fritz'in kucağına attı.

Zavallı Fritz hayret içindeydi, sordu:

— Anlamıyorum doğrusu! Aylardır sana çorap taşıyorum, bir çift çoraba iki paketten fazla sigara hiç bir zaman alamamıştım. Şimdi ise bir tek çorap için bütün kartonu veriyorsun...

— Size bir şey teklif edeceğim ama o kadar utangaçsınız ki, söylemeye çekiniyorum!.

Karaborsacı, çorap tekini cebine sokup onun sırtını okşadı: — Azizim bu, bütün getirdiğin çorapların en kıymetlisi. Zira karımın, sizin getirdiğiniz çorapları sökerek ördüğü battaniyeyi bitirmesi için tam bir tek çoraba ihtiyacı vardı!

Çeviren :
Semiramis AYDINLIK

Hesabı Şaşırmış

Moiz'le Mişon, yolda karşılaştılar. Mişon hemen:

— İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş, dedi. Seni bana Allah gönderdi. Bana yüz lira ödünç versene!

Moiz bin dereden su getirdikten sonra:

— Allah seni inandırсын, yüz li-

ram yok, Mişon, dedi. Ama ister sen elli lira vereyim.

— Peki, ver.

Moiz elli lirayı verdi, ayrıldılar. Mişon, bir kaç adım uzaklaştıktan sonra durdu, Moiz'e seslendi.

— Moiz be! Hesabı şaşırdım. Şimdi sen mi bana elli lira borçlusun, yoksa ben mi sana?

Mayıs'da

100.000 Lira

Erenköy'de
30.000 Lira değerinde

APARTMAN DAİRESİ

1 Kişiye 10.000 Lira
367 Kişiye 60.000 Lira

EMNİYET SANDIĞI

GÖREN 194

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşleri Müdürü : KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı : ŞAKA MATBAASI ★ İdarehane : Belediye, Klot Farer Cad. 8 - 10, D. 3 ★ Telefon : 22 18 11

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLAÇIN

POLİTİKA

PAHALI ŞEYDİR!

— 32 —

Ömrü boyunca, az bir para karşılığında başkalarının fabrikalarını, dâvalarını, inanışlarını, şatolarını müdafa ile geçi-
nen yazar

— Eh, dedi. Bilmesem de öğrenmekte gecikmem.

O sabah büyük âyin sırasında, rahip cemaate:

— Kardeşlerim, diye hitap et

ti. Yapacağınız işi sizlere ben öğretecek değilim. Hepinizin aklı, vicdanı ve kalbi var. Kürsü, politika gevezeliklerine, şarlatanlıklara âlet olmayacaktır...

Belediye Başkanlığı'ndan alınan haberler, Mösyö Cousinet ve ahbablarını sevindirecek cins tendi.

Madam Cousinet:

— Sükse iyi ve namuslu in-

sanların hakkıdır, diyordu. Şampanya getiriniz, dereler gibi şampanya akmalı...

«İyi Fransızlar» cemiyetinin genel kâtibi Baron Kopler, seçimi yakından takip etmek için bizzat gelmişti. Tek gözlüğü ve sulu esprileriyle bir an olsun Madam Cousinet'nin peşinden ayrılmıyordu.

Saat ona doğru Sableuse'den

haber geldi. (Devrimci Parti) orada büyük bir çoğunlukla kazanmıştı. Mösyö Cousinet:

— Ah şu rahip, dedi. Bizi adamakıllı atlattı. Zaten bir aydanberi kötü kötü düşünüyor, gevşekten alıyordu. Şahsımızda hak ve hakikat dâvasına ihanet etti. Kilisesini tamirimi yoksullarına bol bol para dağıttığını da unuttu. Onu piskoposa şikâyet edeceğim.

Saat onbirde bizzat Belediye Başkanı telefon etti:

— Sizi candan kutlarım Sayın Milletvekilimiz, dedi...

Kontesler, Baronesler kısa ke silmiş saçlarıyla (Millî Kurtuluş) gazetesinin idarehane pencereleinden sarkmış:

— Yaşasın aile, yaşasın din, yaşasın sosyal düzen, diye bağıcıyorlar, ellerindeki şampanya kadehlerini sokağa boşaltıyorlardı.

Mösyö Cousinet herkesi iterek balkona çıktı:

— Sizlere güvenmekle haklıymışım dostlarım. Zafer saatimiz çaldı artık. Bundan sonrası için de sizler bana güvenebilirsiniz.

Şampanya ile sersemlediği için fikirleri, sözleri düzensiz bir şekilde akıp gidiyordu:

— Sizlere teşekkür ederim. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için yurtdaşlarım. Siyasetimiz sosyal düzende hürriyet, hürriyette sosyal düşen...

— Yaşaaa...

— Ben, kendimi kendim yaptım. Her şeye hazırım. Dâvanız dâvamdır. Sermaye, sigorta... İş... Allah rızası için sözlerime kulak verin. Öhhö öhhhhööö... Ekspresler burada duracak, onların durmasını sağlayacağım. Aile mukaddestir... Namus... Şey... Evet namus namustur, ekspres de mutlaka burada duracak.

— Yaşasın...

O esnada, kocası balkonda, kafasına vuran şampanya buharlarıyla namusun, faziletin, hakkın, hakikatin müdafaasını yaparken. Madam Cousinet ıslak kızıl, arzuyla yanan dudaklarını, Baron Kopler'in dudaklarına yapıştırmıştı.

Bir kösedan olup bitenleri seyreten rahip Pellegrin:

— Anladım, dedi. Bol camur bol para ve kadın... Politikayı pahalı kılan şeyler bunlar galiba. Gerçekten ateş pahasına bir şey şu politika...

SON

Sormayın nereye?
Evde Pivale var
yemeğe

Maklas

MAKARNACILIK ve TİCARET T. A. Ş.

ŞUBE TELEFONLARI

ANTALYA : 1336 - İSTANBUL : 271198 - İSKENDERUN : 149
İZMİR : 23431 - ZONGULDAK : 2037

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Tüylerim dökülüyor, bir ilâcınız var mı?

Burun meselesi

Lokantada karşılaştılar; hem beraberce yemek yemek, bu arada çene çalmak için bir masaya oturdular. biri sordu:

— Vaziyetin nasıl?

— Sorma, dedi öbürü; bugünlerde herkes benim işime burnunu sokuyor!..

— Öyledir azizim! Dayanmak lâzım...

— Şikâyet için söylemiyorum!.. Biliyorsun herhalde; bir senedir mendil ticareti yapıyorum da!

Temizlik

Denizaltının komutanı temizlik işiyle uğraşan erlerden birine soruyordu:

— Kaptan köprüsünü yıkdınız mı?

— Evet komutanım!

— Bütün pirinçleri parlattınız mı?

— Evet komutanım!

— Güverteyi cilâladınız mı?

— Evet komutanım! Ayrıca ufkuda teleskopla süpürdüm..

Köpek

Bir İtalyan, New York'un kenar mahallelerinden birinde ufak bir meyve dükkânı vardı. Son günlerde iri siyah bir köpek dükkânına musallat olmuştu. Hergün muntazaman geliyor ve o meşgulken bir elma çalıp kaçıyordu. Nihayet bizar olan adam bu hırsız köpeği polise şikâyet etti. Onu iyice dinleyen komiser:

— Ben, dedi; maalesef bu işe müdahale edemiyeceğim dostum. Zira tarif ettiğiniz köpek bir polis köpeğidir!.

— Aman, fevkalâde yakıştı!.

İki bira

Kızcağız çok mazbut bir hayat geçirmişti o güne kadar... Bir lokantada yemek yediği ya hut bir gazinoda bir şey içtiği görülmemişti. Ama gençlik işte! Nihayet şeytana uydu ve bir erkek arkadaşı ile çıktı. Bir gazinoya gittiler. Kızcağız böyle yerlerin yabancı olduğu için bütün dikkatini yanındaki çocuğun yaptığı şeylere yöneltmişti. İsteklerini sormak üzere masaya garson geldiği zaman delikanlı:

— İki bira lütfen... dedi.

Genç kız:

— Bana da iki bira!? deyiverdi.

Hayat memaî

Hâkim; olup bitenleri dinledikten sonra:

— Siz dedi; çok tehlikeli bir kimsesiniz; ehliyetinizi geri almak zorundayım!

— Fakat Hâkim bey, benim geçimim ve hayatım bu arabayı sürmeme bağlı!..

— Yayalarınız da öyle!..

Nerede

— Oğlum, neden bugün okuldan geç döndüm?

— Cezaya kaldım; Himalâyaların nerede olduğunu bulamadım da...

— Sana her zaman öteberini orada burada unutma dememi mi?

YAZISIZ

Ya inansaydı

New York'ta çıkan günlük gazetelerden birinin yazı işleri müdürünün odasına telâşla şişman bir adam girdi ve:

— Benim ismim, dedi; Goldberg!

Yazı işleri müdürü nazikâne selâm verdi:

— Memnun oldum!

— Adam elimdeki gazeteyi sallıyarak:

— Bugün çıkan gazetenizde, dedi, benim öldüğüm yazılı...

— Ya!.. Demek bir yanlışlık olmuş, özür dilerim çok müteessirim...

— Müteessir filân olmakla bu iş bitmez! Ya ben gazetede okuduğu herşeye inanan sersemlerden biri olsaydım ne olacaktı!..

Gök tırmalayıcılar

Bir New York'lu, Taşradan gelen bir misafirine meşhur yüzlerce katlı binalardan birini işaret ederek:

— Bak! dedi; bu binanın son yirmi katını yapan işçiler öğlen yemeği için hergün 50 kat aşağı inip çıkıyorlar ve bu sırada da ilk 40. katta oturan kiracılar binanın modası geçti diye taşıyorlardı.

Yumurta

Ev işlerine ve alış verişe henüz çok yabancı olan yeni gelin, bilgiç bir tavırla pazarlık ediyordu:

— Bu yumurtalar çok küçük! Bunları alın götürün tavuklarınız üzerlerinde biraz daha otursun!

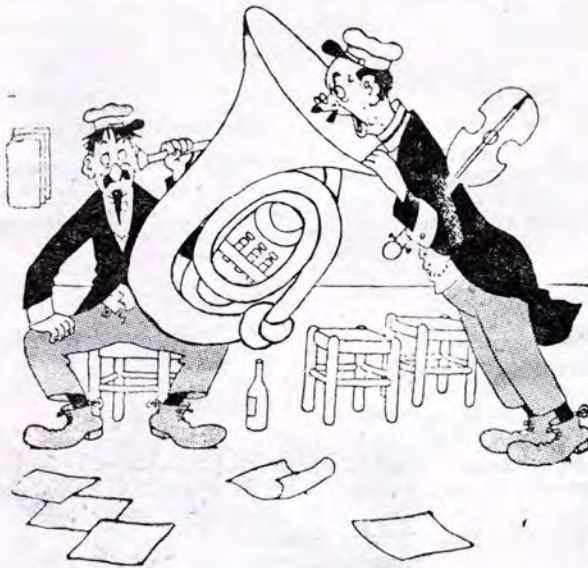
★ ★ DÜNYA KARI KATÜRLERİ

ERKEK - EVLENDİK EVLENELİ HERGÜN BEDBAHTIM!
KADIN - BEN DE HER GECE ...

"NE MUCİZE... ŞİMDİYE KADAR HİÇ
GÖRMEMİŞTİM, AYLA GÜNEŞ
BİR ARADA!.."

-KONSER BİTTİİİ...

YAZISIZ

TÜRK HAVA YOLLARI

VISCOUNT UÇAKLARI İLE

ROMA

ATİNA

BEYRUT

LEFKOŞA

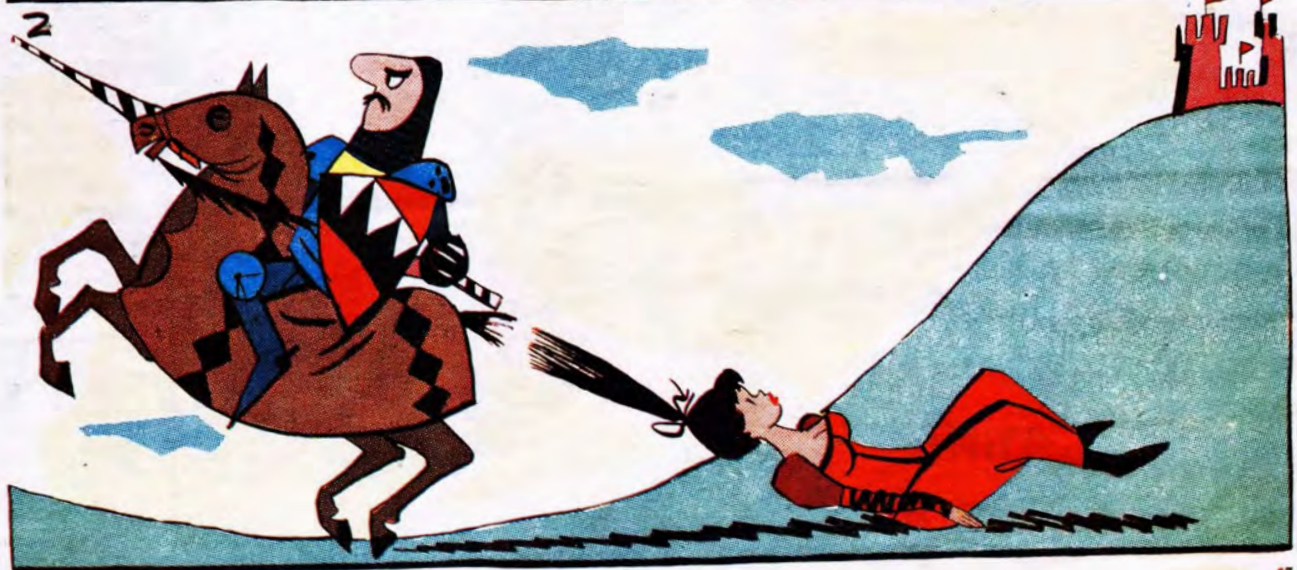
Türk Hava Yolları biletleriyle Romaya ve Romadan da Avrupanın her tarafına uçabilirsiniz. THY Prop-Jet Viscount uçaklarıyla, Ankara ve İstanbul'dan, Atina ve Romaya, Salı, Perşembe, Cumartesi günleri birer servis vardır. Ayrıca Atinaya, Çarşamba, Cuma ve Pazar günleri Ankara ve İzmir'den seyahat edebilirsiniz.

**BİR GÜNLÜK YOLU
UÇAKLA BİR SAATTE
GİDERSİNİZ**

A - 76 Reklam Moran

Akbaba

Saç Modası!